

og Per kom det heller ikke dennegang. Fru Blomberg holdt stadig Øje med dem, og straks efter Hjemkomsten kørte Vognen for Døren. Hofjægermesterinden maatte hjem til sin syge Mand, og Per blev overhovedet ikke anmodet om at blive.

Ved Afskeden omfavnede Hofjægermesterinden Inger og vilde kysse hende paa Munden; men Inger vendte mut Øret til. Hofjægermesterindens Kærtegn, som hun engang havde været saa taknemlig for, var i den sidste Tid bleven hende ligefrem imod.

Der gik nu flere Dage, hvori de to Forelskede ikke saaes. Hofjægermesterinden var bundet til Hjemmet af sin Mands Sygdom, og af den Grund maatte ogsaa Per give Afkald paa al Deltagelse i Egnens store Juleselskabelighed. Herover beklagede han sig dog kun, forsaavidt som det hindrede ham i at komme sammen med Inger. Han vidste, at hun baade for sin Skønheds Skyld og som Pastor Blombergs Datter var det fejrede Midtpunkt i Ungdommens Lag; men da han mente at vide, at der ikke fandtes andre unge Herrer der paa Egnen end nogle halvt bondeagtige Proprietærsønner og et Par grønne Studenter, følte han sig ikke foruroliget deraf.

Inde i hans Værelse hang der ligesom sidst en Hylde fuld af forskellige Slags Bøger; og hos disse søgte han sin Underholdning. Men mod Sædvane tog han dennegang sin Tilflugt til Morskabslæsning, gennembladede Romaner, Skuespil og Noveller, der kunde sluge Tiden og døde hans Utaalmodighed. Han havde desuden følt nogen Skyhed overfor religiøse Bøger siden den Dag, da han havde maattet ydmyge sig for sine Søkende. Den Gud, han havde lært at kende under disse Efteraarets Kampe, kunde han ikke ret forlige med det Billede af en venuesæl og altforbarmende Trøster, der havde lyst ham saa forjættelsesfuldt i Møde fra de blombergske Opbyggelsesskrifter. Et Par Gange kikkede han dog lidt i dem; men han følte under Læsningen den samme Skuffelse, som han havde følt allerede i Kirken under Pastor Blombergs Julepræken. Hans Tanker fandt ikke længer nogen Hvile i disse kønne men saa almindelige Betragtninger over Liv og Død og Synd og Naade. Han var i sin religiøse Erkendelse vokset ud over det Udviklingstrin, hvor